

Parlem-ne del "Casal dels Metges"

Molt plaent és que la idea, amb persistència remoguda pel Sindicat, de bastir un casal pels metges hagi trobat un acolliment tan favorable en l'Acadèmia i Laboratori, com s'exposa en el número d'Agost-Octubre de la revista *Anal de Medicina*, orgue de l'esmentada entitat.

L'Acadèmia i Laboratori ofereix la seva cooperació entusiasta i l'ajut econòmic de llurs socis. Això vol dir que és una necessitat sentida per la classe mèdica i que la realització de tan bonica idea no ha de resultar pas tasca gaire difícil.

El Sindicat, l'Acadèmia i el Col·legi senten la necessitat de mancomunar els seus esforços, senten la necessitat de viure conjuntament aixoplugats sota un mateix Casal. Això és ben natural i lògic, ja que les tres associacions no són altra cosa que tres manifestacions diferents de nostra activitat. En una i altra associació som i serem sempre els mateixos. Trobant-nos aquí o allà hem de sentir i pensar de la mateixa manera. Llurs Juntes Directives si saben interpretar bé la voluntat de llurs representats, no poden mai discrepar fonamentalment.

Per això s'ha coincidit ja avui en el sentir aquesta necessitat de la edificació del nostre Casal. Tots desitjem que sigui un mateix lloc, que sigui a casa nostra, allà on hagim d'acudir per a resoldre els nostres afers professionals i per a ampliar o assabentar-nos de les qüestions científiques.

El metge, així com no pot descuidar en cap moment el seu perfeccionament científic, tampoc pot oblidar la defensa de nos interessos de classe, tampoc ha de deixar de preocupar-se pel seu pervindre, ni menys pel dels seus fills o de la seva muller.

El Casal ens agermanaria a tots, ens facilitaria el camí per a obtenir els tres ordres de coses.

Convisquent en un mateix Casal ens coneixeriem més uns amb altres, desapareixerien recels, nascuts casi sempre per coses insignificants, es matria la política de capelleta, tan nefasta arreu on predomina.

Bastint un Casal exprés per a nosaltres podríem disposar de locals acomodats a nostres necessitats, múltiples laboratoris per a investigacions científiques, amples dependències per a nostres reunions, locals suficients per a oficines, administració, etcètera. Podríem habilitar també el nostre Casal per a nostre esplai, amb cafè-restaurant, habitacions per a nostres companys forans, serveis d'higiene, esports, etc.

En el Casal el metge hauria de trobar-hi, apart de ço que és de índole purament professional, tota una sèrie de conveniències que avui té de procurar-se dispersadament en llocs diversos.

El realitzar aquest ideal nostre no és pas cosa que estigui lluny de nostres possibilitats. Estaments de categoria econòmica i social menys elevada que el nostre estan ben avençats en aquest camí i podem

aprendre-hi moltes coses; exemple, els dependents de comerç i indústria. Estament igual que el nostre, però amb menys nombre d'individus, ho està també portant a la realitat: els nostres enginyers. Els metges per a lograr això sols tenim d'avivar una mica més nostre esperit cooperatiu i la mutua confiança.

Diners per a això? Crec que és ço de menys importància si sabem mirar-nos aquesta qüestió amb esperit una mica enlairat i reprimim un poc nostre nefast individualisme.

A Catalunya hi ha en nombres rodons uns 2.500 metges. Sotscriguent cada un tres accions de 50 pessetes, amb un interès de 3 pessetes per acció, recolliríem 375.000 pessetes. Amb aquesta quantitat ja n'hi hauria prou per a comprar un solar i posar l'edifici en situació d'obtenir un préstec hipotecari a llarg plaç que permetria completar nostra obra. Clar que hi hauria molts companys que es resistirien a posar aquesta quantitat o que no la podrien aportar, però en canvi n'hi hauria molts altres que la seva situació econòmica i la devoció a la obra els permetria soscriure triple i quàdruple nombre d'accions.

Com respondria la classe mèdica a les obligacions que crearia la prestació d'aquest capital?

En primer terme amb les quantitats que avui paga de lloguer dels locals socials. El Sindicat i el Col·legi paguen 10.000 pessetes anyals de lloguer; l'Acadèmia i Laboratori paga 12.000 pessetes; total 22.000 pessetes, que al 6 per 100 atenen al capital de 375.000 pessetes prestat per la classe mèdica.

El reste d'obligacions hipotecàries i d'amortització podria cobrir-se sobradament pels lloguers que's treurien dels baixos del Casal, que podrien servir per a botigues o magatzems esplèndits, amb els rèdits que produirien altres serveis de la casa i en darrer terme augmentant les quantitats que avui destinem a lloguer dels local, ço qual ho permetria compensar sobradament les economies que s'obtidrien amb la recaptació única i oficines d'administració úniques.

I no penseu que aquesta recaptació única i oficines administratives comuns o úniques minvessin en res la independència i la llibertat d'acció de cap de les tres o quatre associacions. Això en res les afectaria, com no les afecta en res avui al Sindicat, a la Mutual i Col·legi que ja ho tenen establert. Sols manca que a n'aquesta santa compenetració hi entri l'Acadèmia, i ja tenim la cosa arreglada.

Avui encara no és veritablement la recaptació única o quota única ço que tenen establert les entitats esmentades; ço que tenen establert és la tresoreria única, que ja és un positiu avenç i estalvi a la vegada. Però l'ideal és arribar a la quota única o global, amb la qual es subvenen després equitativament les atencions científiques, de defensa i de previsió.

Aquesta quota global o única podria dir-se'n